

0328 – 28. mars

Jeg kjenner mine, og mine kjenner meg. Joh 10: 14.

Det er ingen lettvin sak å kunne tro den store hemmeligheten som ligger i disse ordene. De forteller oss at det mellom Herren og hans gjenfødte barn er et helt spesielt og inderlig kjennskap. Og alt kommer til å avhenge av dette kjennskapet. Hva kan så dette bety?

Noe begynner vi å ane når vi hører det den samme Herren uttaler når han går til det siste store og avgjørende forsoningsverket: «Dette er det evige livet, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og Jesus Kristus, ham som du har utsendt».

Hør hva det er Herren Kristus selv sier er det evige liv! Bare dette at vi kjenner Gud og Frelseren.

Og videre ser vi når han taler om det fineste selvbedraget i åndelige ting. Der vi er bedratt i vår egen fromhet, kraft og åndelighet, slik at mange på den siste dag skal si: «Har vi ikke profetert i ditt navn, drevet ut demoner i ditt navn og gjort mange kraftige gjerninger i ditt navn?» Da ser vi ham vise dem bort med disse ordene: «Jeg har aldri kjent dere».

Akkurat de samme ordene finner vi brukt i den evige bortvisningsdom over de uforstandige jomfruene. De deltok i bryllupet, de gikk brudgommen i møte, bar lampene sine – men hadde ikke nok olje på lampene. Vi ser Herren bare uttale dette: «Sannelig sier jeg dere: Jeg kjenner dere ikke».

Tenk for et underlig ord dette kjenne her må være! Og akkurat samme dommens ord bruker han når han forklarer hvorfor de som søkte å komme inn gjennom den trange port, likevel ikke kunne komme inn. De sa: «Vi spiste og drakk framfor deg, og du underviste i gatene våre». Men samme dommens ord uttaler han mot disse: «Jeg sier dere at jeg kjenner dere ikke, hvor er dere fra?»

Å, du som leser og ser dette; hvordan Herren Kristus, han som skal dømme oss alle på den siste dag, i så markert nidkjærhet holder dette fram –: Vil ikke hver eneste én legge merke til at her ligger det en overmåte viktig hemmelighet?

For Guds barn er dette verken underlig eller overraskende. Tvert imot. De gleder seg over dette, som en bekreftelse på at de har oppfattet ham rett.

Men hva med dem som undrer seg over at ikke Herren isteden sier: Dere har syndet mot min lov. Eller: Dere har ikke tatt deres omvendelse og helliggjørelse alvorlig nok. Eller som undrer seg over at ikke Herren holdt fram for dem en klart opptrukket nådens vei, og sa: Dere har mislykkes overfor denne. Hva med alle disse som vil ha det på en av disse måtene, men som til sin undring må høre Herren alltid bare si det samme: Jeg kjenner dere ikke!

Ja, til og med i den store dommedagsteksten i Mat 25, der så mange gjerninger omtales, der blir likevel hele vekten lagt på dette: Dere har gjort det for meg! Det var for min skyld dere gjorde både det ene og det andre mot disse mine minste brødre.

Det var altså Kristus og et inderlig samfunn og kjennskap til ham som har vært kilden alle disse gjerningene har sprunget ut fra. Det var Kristus, Kristus, og ikke deres egen hellighet de var opptatt med, og som deres helliggjørelses-iver siktet mot.

Men disse som altså står spørrende, som hadde ventet disse andre svarene fra Kristus, men ser at Kristus har en sånn inderlig nød for å påpeke nettopp dette forholdet, – Skulle ikke de nå, for Herren Kristi skyld og sine udødelige sjelers evige vel, stanse opp? Skulle de ikke nå endelig en gang ta til seg av ord fra den Herren som har himmelens nøkler i sin hånd? Når han lukker igjen, er det ikke noe menneske som lukker opp!

Skulle vi ikke alle stanse opp for hans ord, og for alvor ta dem til oss!

Mange alvorlige og gudfryktige menn har etter titalls år i hellig nidkjærhet for Gud og hans rike, endelig våknet opp for dette spørsmålet. De har blitt rykket som brannfakler ut av ilden når de fikk se Guds rikes hemmelighet, – fikk se en stor og hellig mann, blodig, med gjennomborede hender og føtter. Og i ham og hans død fikk de så hele sitt liv, sin fryd og sin lovsang. Slik at sammenliknet med dette så de fra da av på det mest hellige i deres liv bare som tap og søppel.

Ja, slik blir vårt sinn når en lærer å kjenne Jesus rett. Og bare de som har et slikt kjennskap til Kristus, er hans barn og hans venner. Selv om kjennskapet nok kan være av forskjellig grad hos den enkelte.

Luther sier: «Vil du en gang for alle ha et klart og tydelig kjennetegn på hva en kristen er, eller hva som gjør at et menneske kan kalles en kristen. Da må du ikke søke i Mose lov, eller studere de største helgeneres hellige liv, men bare feste blikket på disse Kristi ord: «Mine (får) kjenner meg».

Slik at du sier: Det er ikke det som gjør et menneske til en kristen, at han lever et strengt og hardt liv, slik som de alvorligste munkene og eremitter. For det kan også jøder og tyrkere prestere. Ja, mange av disse lever mye strengere.

Kort sagt: Ikke noe av det som kan utrettes i oss og av oss gjør et menneske til en kristen. Men hva da? Bare dette ene; at en kjenner denne mann, er glad i ham, anser ham for det han selv vil ansees for; at han er den gode hyrde som setter sitt liv til for fårene og kjenner dem. Et slikt kjennskap heter og er intet annet enn troen, som fødes gjennom forkynnelsen av evangeliet».